

SATANOVY NÁSTRAHY

Adobe Stock - LeArchitecto

Z RÁJE
DO RÁJE 3. 2025 | Příloha

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 3 2025

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Waldemar Laufersweiler

SATANOVY NÁSTRAHY

SATANOVY NÁSTRAHY

Velký boj mezi Kristem a Satanem, který trvá již téměř 6 000 let, brzy skončí. Kristův nepřítel si to uvědomuje, a proto zdvojnásobuje své úsilí, aby lidstvo oklamal a narušoval Kristovu záchrannou misi. Jeho cílem je držet lidi od Spasitele tak dlouho, dokud neskončí Jeho prostřednická velekněžská služba a již nebude možné kát se a odpouštět.

Dokud Satan nenarazí na rozhodný odpor a praktikující věřící budou lhostejní tak jako svěští lidé, je bez starostí a může je dál dirigovat, jak se mu zlíbí. Jakmile však lidé začnou přemýšlet o věčnosti a klást si otázku: „Co musím udělat, abych byl spasen?“, je okamžitě na místě, aby soupeřil s Kristem a zastavil vliv Ducha Svatého, třetí božské osoby.

Písmo svaté v knize Jób uvádí, že když se jednoho dne nebeští andělé shromáždili před Bohem, dostavil se i Satan – nikoli však proto, aby se poklonil věčnému Králi, ale aby pokračoval ve svých zlovolných intrikách proti spravedlivým. Se stejným cílem se vměšuje i mezi věřící na Zemi počas bohoslužby. Neviditelný, a přesto plně angažovaný, se snaží řídit myšlenky přítomných. Jako obratný generál plánuje své akce předem. Pozoruje, na jaké biblické téma se kazatel připravuje, a pak se snaží velmi chytře a lstivě zorganizovat okolnosti tak, aby se poselství a varování

nedostalo k těm, kteří je nejvíce potřebují. Například jsou naléhavě potřební ve své firmě nebo se objeví jiná překážka, takže životně důležitá slova neuslyší.

Satan si rovněž všimne, když se Boží spolupracovníci velmi znepokojují duchovní slepotou lidí. Slyší jejich upřímné modlitby za Boží milost a moc, která by zlomila okovy apatie, nedbalosti a lenosti. Pak se s novým zápalem pustí do práce a svádí lidi k tomu, aby se oddávali jídlu nebo jiným požitkům. Jejich vnímavost se v důsledku toho sníží natolik, že přeslechnou zásadní body.

Satan přesně ví, že pokud si neuděláte potřebný čas na modlitbu a studium Bible, je to pro něj snadná hra. Proto se stará o nejružnější rozptýlení. V křesťanství se vždycky našli lidé, kteří místo růstu ve víře zaměřují svou pozornost raději na charakterové nebo věroučné nedostatky těch, kteří jim nevyhovují. Satanovi tím prokazují vynikající službu! Kritiků je mezi Božím lidem poměrně dost a aktivizují se vždy, když Bůh působí a Jeho služebníci dělají to, co Pána skutečně ctí. Vrhají falešné světlo na to, co je konáno z lásky a poslušnosti pravdě. I ty nejupřímnější a nejobětavější Ježíšovy následovníky považují buď za svedené nebo za svůdce. Za každým dobrým a obětavým skutkem podezírají nízké pohnutky, šíří narážky a vzbuzují nedůvěru nezkušených. Ty čisté a spravedlivé líčí všemi myslitelnými způsoby jako zkažené a prolhané.

Nikdo však na to nemusí skočit. Není těžké rozpoznat, co tyto lidi pohání, kdo je jejich vzorem a pro koho pracují. „Poznáte je po jejich ovoci“ (Mt 7,16 NBK). Jdou ve stopách Satana, „žalobce našich bratrů“ (Zj 12,10 NBK), který všude rozprašuje jed svých pomluv.

Velký podvodník má k dispozici mnoho pomocníků a klamů všech odstínů, aby lidi vtáhl do své smrtící sítě. Má po ruce hereze pro každý vkus a každou osobnost. Má v plánu přivést do Boží církve lidi, kteří nejsou ani čestní, ani obrácení. Mají

šířit pochybnosti a nevíru a brzdit ty, kteří chtějí vidět Boží dílo postupovat vpřed a postupovat s ním. Mnozí nemají skutečnou víru v Boha ani v Jeho Slovo, ale souhlasí s některými pravdami, proto jsou považováni za křesťany a jejich falešné názory jsou přijímány jako biblické.

Jedním z největších úspěchů Satana je teorie, že to, čemu člověk věří, není vůbec důležité. Ví, že pravda rozvíjí proměňující sílu, pokud ji člověk docení a s radostí přijímá. Proto se ji Satan neustále snaží potlačovat falešnými teoriemi, krásnými pohádkami a náhradními evangelií. Boží služebníci museli vždy bojovat s falešnými učiteli – ne nutně proto, že to byli zlí lidé, ale proto, že hlásali lži, které byly pro duchovní život křesťana osudné. Muži jako Eliáš, Jeremiáš a Pavel se pevně a neohroženě stavěli proti každému, kdo odváděl od Božího Slova. Nepřehlíželi, zda je přesvědčení člověka správné, nebo ne. Věděli, že pravdu je třeba bránit.

V dnešním křesťanství je nespočet protichůdných bodů víry a často kuriózních výkladů, a to zásluhou velkého protivníka. Ten se snaží vytvořit takový zmatek, že už nikdo neví, co je pravda. Mnoho táborů a rozkolů v církevním prostředí je především důsledkem toho, že si každý překrucuje biblické texty tak, aby vyhovovaly „jeho pravdě“. Mnozí místo toho, aby pokorně a důkladně studovali Boží Slovo a poznali tak Boží vůli, hledají pouze něco nového nebo nápadného.

Někteří na podporu falešného učení nebo nekřesťanských praktik vytrhávají biblické výroky z kontextu a jako „důkaz“ citují třeba polovinu verše, i když celý verš říká pravý opak. Lstiví jako had se schovávají za nesouvislé výrazy, které si vykládají podle libosti. Takto je Boží Slovo často záměrně zneužíváno. Jiní berou biblické obrazy a symboly, při jejich výkladu dávají volný průchod své fantazii a své představy pak předkládají jako pravdu – místo aby nechali Písmo vykládat samo sebe, jak by bylo správné.

Pokud Bibli neotevíráme s pokornou modlitbou a upřímnou touhou po pravdě, budeme jejím nejjednodušším výrokům rozumět stejně špatně jako těm nejsložitějším. Papežští vůdci si z Písma vybírají to, co slouží jejich záměrům, a své svérázné výklady hlásají církevnímu lidu, kterému zároveň upírají právo zkoumat a chápat pravdy Písma pro sebe. Bible by se měla dostat k lidem v původním znění, jak byla zapsána. Bylo by pro ně lepší, kdyby o Bibli nevěděli vůbec nic, než aby slyšeli takto hrubě zkreslované učení.

Písmo svaté má sloužit jako příručka, aby se lidé dozvěděli, co pro ně chce jejich Stvořitel. Bůh dal lidstvu spolehlivé slovo prorocké. Andělé a sám Kristus přišli na zem, aby ukázali Danielovi a Janovi, co se musí brzy stát. Bůh učinil vše, co je důležité pro naše spasení, tak jasné a srozumitelné, aby to pochopil každý upřímně hledající člověk. Prostřednictvím proroka Abakuka Hospodin říká: „Napiš vidění, a to zřetelně na deskách, aby je přeběhl čtenář“ (Ab 2,2 BK). Každý, kdo čte Boží Slovo s modlitbou, mu porozumí. Každá upřímná duše dojde ke světlu pravdy.

„Světlo vsáto jest spravedlivým“ (Žalm 97,11 BK). A žádná církev nemůže jít cestou posvěcení, pokud její členové nehledají pravdu z hloubi srdce jako skrytý poklad.

Volání po svobodě zaslepuje lidi před jejich protivníkem, který velmi vytrvale pracuje na svých cílech. Pokud se mu podaří úspěšně nahradit Bibli lidskými domněnkami, pak Boží zákon ztrácí svůj význam a církve se stávají vězni hříchu, přestože mluví o svobodě.

Věda se pro mnohé stala prokletím. Bůh prostřednictvím vědeckých a uměleckých objevů takřka zaplavil svět světlem. Ale ani ti největší géniové nejsou schopni prozkoumat vztah mezi výzkumem a zjevením, pokud se přitom nenechají vést Božím slovem.

Lidské poznání, ať už hmotné nebo duchovní, je vždy neúplné. To proto mnozí nedokážou sladit svůj vědecký pohled na svět s výroky Bible. Mnozí přijímají jako „prokázané“ to, co jsou ve skutečnosti jen teorie a hypotézy. Domnívají se, že Boží Slovo je třeba poměřovat s tím, „co je mylně nazýváno poznáním vědy“ (1 Timoteovi 6,20 NBK). Stvořitel a Jeho díla přesahují jejich materialistický pohled na svět, který se snaží vše vysvětlit pomocí přírodních zákonů, a proto nepovažují biblickou zprávu za věrohodnou. A ti, kdo pochybují o Starém a Novém zákoně, jdou často ještě o krok dál a zpochybňují samotnou Boží existenci. Od této chvíle je pro ně příroda všemocná. Bez pevného ukotvení dříve či později stroskotají na útesech ateismu.

Mnozí tak ztrácejí víru a stávají se hříčkou ďábla. Člověk by chtěl být chytřejší než Stvořitel. Filozofové chtějí proniknout do tajemství, která Bůh nezjeví po celou věčnost. Kdyby se naše touha po poznání soustředila na to, co Bůh o sobě a svých záměrech zjevil, byli bychom tak ohromeni vzhledem do slávy, majestátu a moci toho, jehož jméno je Jehovah, že bychom poznali svou naprostou malost. Spokojovali bychom se s tím, co Bůh lidské rodině zpřístupnil.

Je mistrovským dílem podvodníka, že lidskou zvědavost zaměřuje na otázky, které Bůh nezjevil a kterým vůbec nemáme rozumět. Právě tato chyba stála Lucifera nebe. Nedokázal se smířit s tím, že není zasvěcen do všech božských tajemství a plánů, a zcela zapomněl, s kolika věcmi byl přesto obeznámen, aby mohl zastávat své vysoké čestné postavení. Protože svou nespokojeností nakazil anděly pod svým velením, přivedl je k pádu. A nyní se snaží totéž udělat s lidmi, aby i oni jednali proti jasným Božím pokynům.

Ten, kdo nechce přijmout jasná a přímočará tvrzení Bible, bude vždy hledat hodnověrně znějící ospravedlnění, aby uklidnil své svědomí. Čím méně pokory a sebezapírání si

nějaká teorie vyžaduje, tím ochotněji ji přijímá s otevřenou náručí. Takoví lidé však lžou sami sobě a dělají ze své mysli otroky chtěče. Zároveň jsou tak přesvědčeni o své inteligenci, že nevidí potřebu studovat Bibli ve vši pokoře a s modlitbou za Boží vedení. Bez ochrany jsou vydáni na milost a nemilost Satanovým bludům, a ten nečeká dlouho, aby naplnil touhu jejich srdce po příjemné lži. Právě z tohoto důvodu se s papežstvím podařilo získat takovou moc nad myšlením lidí – a protestanti, kteří nepohodlné pravdy jednoduše odmítají, jdou stejnou cestou. Když se pro křesťany stane hezký život a přizpůsobení se společnosti důležitější než Boží Slovo, je jen otázkou času, kdy se stanou obětí strašlivých herezí, aniž by si to uvědomovali. Jakmile jednou odmítnete pravdu navzdory svému nejlepšímu poznání, neexistují žádné hranice, jak hluboko se můžete zaplést do bludů. Jeden blud můžete v šoku odmítnout, ale jiný bez dalšího přijmete. Apoštol Pavel píše o lidech, kteří „nechtěli milovat pravdu, která je mohla zachránit“: „Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale oblíbili si hanebnost“ (2. Tesalonickým 2,10-12 NBK). Toto jasné varování by nás mělo přimět k zamyšlení. Musíme si pečlivě dávat pozor na to, jakým naukám věříme.

Mezi nejmocnější zbraně velkého podvodníka patří falešná tvrzení a lživé zázraky spiritismu. V přestrojení za anděla světla rozprostírá své sítě tam, kde to lidé nejméně očekávají. Kdyby lidé četli Bibli a ze srdce se modlili za správné pochopení, Bůh by se postaral o to, aby nevědomky nevěřili lžím. Pokud však netouží po pravdě, nevyhnutelně se nechají oklamat.

Dalším nebezpečným falešným učením je tvrzení, že Kristus není Bůh a před svým narozením v podobě člověka ani neexistoval. Tento názor sdílí mnoho údajně biblicky věřících křesťanů, přestože je v přímém rozporu s jednoznačnými výroky našeho Spasitele o Jeho vztahu k Otci, Jeho božské

přirozenosti a Jeho preexistenci. Abyste mohli tvrdit něco takového, musíte Písmo hodně překrucovat. Toto učení nejenže minimalizuje událost vykoupení, ale také podkopává božskou autoritu Bible – což ho činí nebezpečnějším a zároveň hůře vyvratitelným. Jak můžete o tom, že Kristus je Bůh, přesvědčit někoho, pro koho nemají inspirované výroky Písma vůbec žádnou váhu? Tam je každá snaha marná. Ani ty nejlepší argumenty by nezabraly. „Neduchovní člověk ... nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou pro něj bláznovstvím, a nemůže je pochopit, neboť se jim dá rozumět jen duchovně“ (1. Korintským 2,14 NBK). Ten, kdo věří tomuto omylu, nemůže mít odpovídající představu o Kristově charakteru, Jeho poslání a mocném Božím plánu na záchranu lidstva.

Důmyslnějším a závažnějším podvodem, který se všude šíří, je tvrzení, že satan jako osobní bytost neexistuje, že toto jméno v Bibli pouze označuje zlé myšlenky a instinkty člověka.

Učení, které se dnes šíří z mnoha kazatelen o tom, že Ježíšův druhý příchod je vlastně Jeho příchod ke každému jednotlivci, když zemře, vede lidi k tomu, že si zastírají Jeho osobní příchod nebeskými mraky. Satan už léta opakuje lež: „Hle, je na tajném místě!“ (Mt 24,26 NBK) a mnozí jí uvěřili a byli ztraceni.

Jiní tvrdí, že je jedno, zda se člověk modlí, nebo ne. Podle nich nejsou odpovědi na modlitby z vědeckého hlediska možné, protože vše se děje podle pevně daných zákonů. A proto neexistují žádné zázraky. Bůh nejedná proti přírodním zákonům, které řídí celý vesmír. Stvořitel je tedy představován jako někdo, kdo je vázán svými vlastními zákony – jakoby skutečnost božských zákonů rušila Boží svobodu jednání! Biblická zpráva říká něco jiného. Cožpak Kristus a apoštolové nekonali zázraky? Tentýž soucitný Spasitel žije i dnes a je stejně ochotný vyslechnout důvěřivou modlitbu jako v době, kdy přicházel mezi lidi i od nich odcházel. Přirozené a nadpřirozené působí ruku v ruce. Je součástí Božího plánu,

aby byly naše modlitby vyslyšeny, a aby věřící modlitebník dostal to, co by jinak nedostal.

Falešných učení a dobrodružných názorů je v křesťanství opravdu nespočet. Nikdo neumí odhadnout, kam to povede, jestliže se z cesty odsune jeden jediný biblický mezník. Jen málokdo se však zastaví při tom jednom. Jakmile se člověk odváží na první krok, obvykle se upouští od jedné zásady za druhou, až se z něho stane prakticky nevěřící.

Nemálo lidí, kteří byli skutečně otevřeni biblické víře, se nechalo odradit teologickými omyly naší doby. Tváří v tvář učení, které hluboce uráží jejich smysl pro spravedlnost, milost a dobrotu, ale je údajně biblické, nemohou již tuto knihu přijmout jako Boží Slovo.

A Satan dosáhl svého cíle! Nic si satan nepřeje víc než vymýtit veškerou důvěru v Boha a Jeho Slovo. Satan stojí v čele obrovské armády pochybovačů a dělá vše pro to, aby do svých řad získal nové rekruty. Dnes je v módě o všem pochybovat. Nespočet lidí se distancuje od Knihy knih ze stejného důvodu, jako se distancovali od Ježího božského Autora, aby nebyly odhaleny a odsouzeny jejich hříchy. Nechtějí se podříditi požadavkům Bible, proto popírají její autoritu. Když ji čtou nebo poslouchají biblická kázání, je to jen proto, aby našli nějaké chyby. Nemálo z nich se zříká své víry, aby ospravedlnili nebo omluvili svá selhání. Jiné motivuje pýcha a lenost. Protože jsou příliš pohodlní na to, aby si uznání okolí získali snahou a disciplínou, chtěli by se kritikou Bible vyznamenat jako bystří myslitelé. Je toho mnoho, co lidská moudrost nemůže pochopit bez osvětlení shůry, a zde nacházejí kýženou příležitost ke kritice. Zdá se, že mnozí považují nevíru, skepsi a pochybnosti za ctnost. Ale to, co vypadá jako intelektuální přímočarost, se na druhý pohled ukáže jako sebejistota a pýcha. Mnozí si dělají sport z toho, že v Písmu vyštourají něco, pro co jiní nemají vysvětlení. Někteří se zpočátku stavějí

na stranu kritiků, protože milují diskuse, aniž by si povšimli, že běží přímo do Satanovy pasti. Jakmile totiž začnou veřejně zastávat postoj nevěřícího, mají pocit, že se ho musí držet, a nakonec si sami zavřou dveře do ráje.

Bible obsahuje dostatečné důkazy o svém božském původu. Je v ní jasně uvedeno vše, co potřebujeme vědět o svém spasení. Duch Svatý je jako pomocník zaslíben každému člověku, který chce těmto věcem upřímně porozumět. Bůh se postaral o to, aby náš dům víry stál na bezpečných a pevných základech.

Lidský rozum však nestačí na to, aby pochopil plány a cíle Nekonečného od A do Z. Nikdy nebudeme schopni plně pochopit Boha. Nesmíme se troufale pokoušet odhrnout oponu, která zakrývá Jeho majestát. „Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy, jak nevystižitelné jeho cesty!“ volá apoštol Pavel (Římanům 11,33 NBK). Přesto můžeme s jistotou říci, že nás nekonečně miluje, je plný milosrdenství a svou bezmeznou moc používá v náš prospěch. Náš Otec v nebesích nařizuje všechno moudře a spravedlivě a my bychom k Němu neměli přistupovat nespokojeně nebo podezřívavě, ale s úctou a oddaností. Do svých záměrů nás zasvěť v míře, která je pro nás dobrá, a vše ostatní musíme s důvěrou přenechat Jeho všemohoucí ruce a Jeho milujícímu srdci.

Bůh dal lidem mnoho dobrých argumentů ve prospěch víry, ale nikdo není k víře nucen. Ti, kdo hledají důvody k pochybnostem, je najdou. A ti, kteří se chtějí řídit Božím slovem teprve tehdy, když jsou zodpovězeny všechny otázky a žádné další námítky už nejsou možné, nikdy nepřejdou ze stínu na světlo.

Přirozený, neobrácený člověk je vůči Bohu podezřívavý a dokonce nepřátelský. Víra vzniká nadpřirozeně, když ji Duch Svatý zasadí do srdce, ale roste pouze tehdy, když ji člověk pěstuje. Nemůže zesílit bez společného úsilí. Stejně tak

nevíra se prohlubuje do té míry, do jaké je živena. Ten, kdo se nezabývá důkazy, které nám Bůh dal, abychom rostli ve víře, ale raději reptá a přemítá nad nevyřešenými otázkami, zjistí, že jeho pochybnosti se stále více upevňují.

Ten, kdo nedůvěřuje Božím zaslíbením a Jeho ochotě odpustit, zneuctívá Boha a odvádí ostatní od Krista, místo aby k Němu směřoval. Takoví lidé jsou jako stromy, které nenesou žádné ovoce, ale svými rozložitými větvemi připravují ostatní rostliny o sluneční světlo, takže usychají a umírají v chladném stínu. Celý jejich život bude jednoho dne svědčit proti nim. Zaséváme semena pochybností a kritiky a odpovídající úroda se dostaví.

Je jen jeden čestný způsob, jak se můžeme zbavit pochybností: Místo abychom se utápěli v otázkách přesahujících lidský obzor, musíme následovat to světlo, které již máme. Pak budeme světla dostávat stále více. Budeme-li žít to, co jsme pochopili, Bůh nám umožní pochopit a prožívat to, co je pro nás ještě nejasné.

Satan dokáže sladit své padělky s pravdou takovým způsobem, že všichni, kdo chtějí být svedeni, také svedeni budou, protože nejsou ochotni zapřít a zřít se sami sebe. Nemůže však ve své sféře moci držet nikoho, kdo upřímně touží po pravdě a pro ni se smíří se vším. Kristus je pravda a Světlo osvěcující každého člověka přicházejícího na svět“ (Jan 1,9 NBK). Ve své autoritě Božího Syna nám slíbil: „Hledejte a naleznete“ (Mt 7,7 NBK). – „Bude-li někdo chtít konat jeho vůli, pozná, je-li to učení z Boha“ (Jan 7,17 NBK).

Ježíšovi následovníci vědí jen málo o temných intrikách, které proti nim kuje Satan se svou armádou. Vládce nebes má však vždy poslední slovo a všechno využívá ke svým vlastním dalekosáhlým záměrům. Pán dopouští, aby jeho děti propadaly pokušením a zkouškám ohněm – ne proto, že by Ho těšilo vidět je v napětí a trápení, ale proto, že tyto zkušenosti jsou

nezbytnými kroky k jejich konečnému vítězství. Nemůže je ušetřit zkoušek, aniž by se stal nevěrným sám sobě, neboť právě tímto způsobem je vede k slavnému bodu, kdy je už žádné pokušení nemůže přivést k pádu.

Lidé ani zlí andělé nemohou zastavit Boží dílo, ani Bohu zabránit, aby byl blízko svým dětem, pokud s lítostí a vnitřně zlomení vyznávají své hříchy, opouštějí je a s vírou se domáhají Jeho zaslíbení. Každé pokušení a každý nepřátelský vliv, zjevný či skrytý, lze překonat – „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů“ (Zachariáš 4,6 BK).

„Hospodinovy oči hledí na spravedlivé, své uši naklání k jejich modlitbám... Kdo by vám ublížil, když se budete řídit dobrem?“ (1 Petr 3,12.13 NBK). Když byla Balámovi slíbena bohatá odměna, nechal se unést čarodějnictvím, a přinášáním obětí se snažil získat od Boha svolení proklít jeho lid. Boží Duch mu však zakázal mluvit proti Izraeli špatně a Balám musel vyznat: „Proč bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? ... Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!“ (4 Moj 23,8.10 BK). Po dalším obětním obřadu odpadlý prorok prohlásil: „Hle, abych dobrořečil, přijal jsem to na sebe; nebo dobrořečilt' jest, a já toho neodvolám. Nepatřít na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jestiť s ním, a zvuk krále vítězícího v něm.... Nebo není kouzlů proti Jákobovi, ani zaklínání proti Izraelovi; již od toho času vypravováno bude o Jákobovi a Izraelovi, co učinil s ním Bůh silný“ (verš 20.21.23 BK). Ještě potřetí byly postaveny oltáře a Balám se znovu pokusil pronést zlořečení. Boží Duch však z neochotných úst proroka hlásal blaho svého vyvoleného lidu a káral nerozumnost a zlobu jeho nepřátel: „Kdo by požehnání dával tobě, požehnaný bude, a kdožť by zlořečil, bude zlořečený“ (4 Moj 24,9 BK).

Izrael býval v té době věrný Bohu. Dokud tomu tak bylo a dokud se řídili Jeho zákonem, nemohla nad nimi zvítězit žádná

pozemská ani pekelná moc. Věci se však naneštěstí vyvinuly jinak. To, čeho Balám nemohl dosáhnout kletbou, se mu nakonec podařilo lstí: Svedl je ke hříchu. Když porušili Boží přikázání, oddělili se od Boha a dostali se do moci ničitele.

Satan moc dobře ví, že i ten nejslabší člověk může zástupům temnoty vzdorovat, pokud zůstává v Kristu. Ví, že by okamžitě narazil na otevřený odpor, kdyby se otevřeně projevil. Proto má v úmyslu vylákat Boží bojovníky z jejich pevné pevnosti, zatímco on leží se svými jednotkami v záloze, aby zničil každého, kdo se odváží vstoupit na jeho území. V bezpečí jsme pouze tehdy, když se pokorně spoléháme na Boha a řídíme se všemi Jeho pokyny.

Bez modlitby nejsme v bezpečí ani den, ba ani hodinu. Naší zvláštní starostí by mělo být prosit Pána o dobré porozumění Bibli, protože tato kniha odhaluje velkého lovce a ukazuje, jak mu úspěšně vzdorovat. Satan je odborníkem na citování biblických textů, jenže jim dává svůj vlastní výklad, aby nám podrazil nohy. Měli bychom Písmo zkoumat s pokorou a nikdy nezapomínat, že jsme závislí na Bohu. I když potřebujeme neustálou ostražitost před nástrahami nepřítele, měli bychom vždy s vírou prosit: „Neuveď nás v pokušení.“

Ellen G. White

Vítězství lásky Boží

